

Когато, рече, нещешъ мира,
За тебе острата сѣкира,
О, враже гордий, упознай,
Небето отреди за пай.

Вий, мои прѣданци другари,
Достойни, вѣрни главатары,
България се отърва,
Вземете сега тазъ глава.

Вземете та я обрѣжете
И черептъ ѝ очистете
Огъ всѣкаква нечистота,
Щото докарва гнусота.

На огънътъ я изварете,
Съсъ чисто злато обковете,
Писецътъ съ кистцата си
Да я опише, украси.

Да бжде тя за споменъ чаша,
На славната побѣда наша,
Съ нея ний ще да пиемъ,
Кога на сборъ се съберемъ.

Когато българинъ пирува
И въ радостта си тържествува,
Съсъ пълна чаша въ ржцѣ,
Наздраве, братя, да рече“.

— Кажы ми сега ты наздраво;
Не ты ли отговорихъ право,
Когато тука прѣди часъ,
Не бѣхъ самси, ты казахъ азъ?